

Mannens ologiska logik

Efter det att familjen hade sett förra månadens EM-match mellan Sverige och Spanien generades jag av en ny insikt. När min fru märkte att jag hade för avsikt att direkt efteråt se nästa gruppspelsmatch, den mellan Ryssland och Grekland, då tog det stopp. Fråga mig inte hur, men helt plötsligt hade fjärrkontrollen fått en ny ägare, och vips, där blixtrade en romantisk komedi fram i tv-rutan. I vanliga fall skulle jag välkomna detta, men just ikväll ... förstod hon inte?

- Men, älskling, vi ska ju möta Ryssland om fyra dagar! förklarade jag.
- Ja? svarar hon undrande.
- Ja! Och då måste vi veta något om våra motståndare - alltså hur de spelar!
- Och att du sitter här och kollar på Ryssland i kväll kommer att hjälpa Sverige att besegra dem senare?
- Du ... man vet aldrig? Kan vi inte tänka lite positi ... Längre hann jag inte förrän hon brast ut i skratt. Av hennes blick kunde jag utläsa ett åh-lilla-gubben-vad-du-är-söt-

skratt. Jag hade sett blicken förut, och jag visste precis vad den betydde: Jag hade förlorat.

Det är smärtsamt att erkänna, men jag kände nu också hur alla mina tidigare argument föll i kras, de som jag under elva års äktenskap hade byggt upp till att konstituera mannens styrka: att han, åtminstone, tänker logiskt, och inte styrs av sina känslor.

Jag hade sett blicken förut och jag visste precis vad den betydde: Jag hade förlorat.

Mmm ... visst? Men till försvar, det kanske är idrotten som gör oss män lite korkade. Viss-erligen anses sport vara en av de främsta vägarna till bejakandet av manlighet, för på vilken annan plats kan en karl bygga upp sin macho-profil så effektivt som på idrottsarenan, där han i sitt anletes svett får kriga för

» ser livet från den ljusa sidan

Namn: Louis Herrey.

Ålder: 41 år.

Familj: Hustru och tre barn.

Bor i: Södertälje.

Arbetar som: Utbildningschef och religionslärare, artist och fotograf i mån av tid.

Lekman i: Jesu kristi kyrka av sista dagars heliga.

Känd som: En av bröderna i Herreys.

Älskar att: Umgås med familjen, uppleva naturen, möta människor, skriva, läsa och fotografera.

Ser livet från: Den ljusa sidan.

Drömmer om: Att göra en skillnad.

Bloggar på: www.herrey.se

seger och ära. Men om vi tänker efter, hur logiskt är det att man sitter och glori på tjugotvå överbetalda fotbollsspelare som bara har ett uppdrag: att träckla in en läderkula i ett nät?

Och speciellt manligt är det väl inte heller. När nationalsången spelas sitter hälften av oss män, inklusive jag själv, med gråten i halsen. Och när bollen får nätet att rassla, då kramas och pussas vi ogenerat framför tv-rutan såväl som på plan.

Med detta sagt måste jag dock erkänna att

jag ibland inte har något emot att känna mig korkad och "omanlig". Speciellt påtaglig blev denna känsla när domaren i EM-finalen blåste av matchen. Det kändes tungt.

Min tioåriga son kände likadant. Han lutade sig mot mig och frågade:

- Pappa, vad ska vi göra nu på kvällarna?
- Jag vet inte, suckade jag. Men sen kom jag på något.
- Men, du! OS börjar ju snart!

LOUIS HERREY